Haftara Wajeze, Secharja 1:7 - 17

7 בְּיוֹם֩ עֶשְׂרִ֨ים וְאַרְבָּעָ֜ה לְעַשְׁתֵּי־עָשָׂ֗ר חֹ֚דֶשׁ
הוּא־חֹ֣דֶשׁ שְׁבָ֔ט בִּשְׁנַ֖ת שְׁתַּ֑יִם לְדָרְיָ֣וֶשׁ הָיָ֔ה
דְּבַר־יְ֠הוָה אֶל־זְכַרְיָ֨ה בֶּן־בֶּרֶכְיָ֜הוּ בֶּן־עִדּ֗וֹא הַנָּבִיא
לֵאמֹר׃ 8 רָאִ֣יתִי | הַלַּ֗יְלָה וְהִנֵּה־אִישׁ֙ רֹכֵ֣ב
עַל־סוּס֙ אָדֹ֔ם וְה֗וּא עֹמֵד֙ בֵּ֣ין הַהֲדַסִּ֔ים אֲשֶׁ֖ר
בַּמְּצֻלָ֑ה וְאַחֲרָ֙יו֙ סוּסִ֣ים אְדֻמִּ֔ים שְׂרֻקִ֖ים וּלְבָנִֽים׃
9 וָאֹמַ֕ר מָה־אֵ֖לֶּה אֲדֹנָ֑י וַיֹּ֨אמֶר֙ אֵלַ֔י הַמַּלְאָ֕ךְ
הַדֹּבֵ֥ר בִּ֖י אֲנִ֣י אַרְאֲךָ֔ מָה־הֵֽמָּה אֵֽלֶּה׃ 10 וַיַּ֗עַן
הָאִישׁ֙ הָעֹמֵ֣ד בֵּ֔ין־הַהֲדַסִּ֖ים וַיֹּ֣אמַר אֵ֑לֶּה אֲשֶׁ֣ר
שָׁלַ֤ח יְ֙הוָ֔ה לְהִתְהַלֵּ֖ךְ בָּאָֽרֶץ׃ 11 וַיַּעֲנ֗וּ אֶת־מַלְאַ֙ךְ יְ֠
הָעֹמֵ֞ד בֵּ֣ין הַהֲדַסִּ֗ים וַיֹּ֙אמְרוּ֙ הִתְהַלַּ֣כְנוּ בָאָ֔רֶץ
וְהִנֵּ֥ה כָל־הָאָ֖רֶץ יוֹשֶׁ֥בֶת וְשֹׁקֶֽטֶת׃ 12 וַיַּ֣עַן מַלְאַ֣ךְ
יְ֠הוָה וַיֹּאמַ֞ר יְ֠ צְבָאוֹת עַד־מָתַ֣י אַתָּ֗ה לֹ֤א־תְרַחֵם֙
אֶת־יְרוּשָׁלַ֔͏ִם וְאֶת עָרֵ֖י יְהוּדָ֑ה אֲשֶׁ֥ר זָעַ֙מְתָּ֙ זֶ֔ה
שִׁבְעִ֖ים שָׁנָֽה׃ 13 וַיַּ֣עַן יְ֠הוָה אֶת־הַמַּלְאָ֨ךְ הַדֹּבֵ֥ר בִּ֛י
דְּבָרִ֥ים טוֹבִ֖ים דְּבָרִ֥ים נִחֻמִֽים׃ 14 וַיֹּ֨אמֶר֙ אֵלַ֔י
הַמַּלְאָ֖ךְ הַדֹּבֵ֣ר בִּ֑י קְרָ֣א לֵאמֹ֗ר כֹּ֤ה אָמַר֙ יְ֠ צְבָאוֹת
קִנֵּ֥אתִי לִירוּשָׁלַ֖͏ִם וּלְצִיּ֥וֹן קִנְאָ֖ה גְּדוֹלָֽה׃ 15 וְקֶ֥צֶף
גָּד֖וֹל אֲנִ֣י קֹצֵ֑ף עַל־הַגּוֹיִם֙ הַשַּׁאֲנַנִּ֔ים אֲשֶׁ֥ר אֲנִ֖י
קָצַ֣פְתִּי מְעָ֑ט וְהֵ֥מָּה עָזְר֖וּ לְרָעָֽה׃ 16 לָכֵ֗ן
כֹּה־אָמַ֙ר יְ֠הוָה שַׁבְתִּי֙ לִירוּשָׁלַ֔͏ִם בְּרַחֲמִ֖ים בֵּיתִ֣י
יִבָּנֶ֤ה בָּהּ֙ נְאֻם֙ יְ֠ צְבָאוֹת וְקָוָ֥ה [וָקָו] יִנָּטֶ֖ה
עַל־יְרוּשָׁלָ֑͏ִם׃ 17 עֹ֚וד | קְרָ֣א לֵאמֹ֔ר כֹּ֥ה אָמַ֖ר יְ֠
צְבָאוֹת עֹ֚וד תְּפוּצֶ֣נָה עָרַ֔י מִטּ֖וֹב וְנִחַ֣ם יְ֠הוָה עֹ֚וד
אֶת־צִיּ֔וֹן וּבָחַ֖ר עֹ֥וד בִּירוּשָׁלָֽ͏ִם׃ פ

7 Am vierundzwanzigsten Tag des elften Monats, das war der Monat Schwat, im zweiten Jahr des Darjawesch, erging das Wort des EWIGEN an Secharja, den Sohn des Berechjahu, des Sohns von Iddo, den Propheten. 8 In der Nacht sah ich, und sieh: Ein Mann sass auf einem roten Pferd und war zwischen den Myrten, die in der Tiefebene standen. Und hinter ihm waren rote, fuchsrote und weisse Pferde. 9 Und ich sagte: Was hat es mit diesen auf sich, mein Herr? Und der Bote, der durch mich redet, sprach zu mir: Ich selbst werde dich sehen lassen, was es mit diesen auf sich hat! 10 Daraufhin sagte der Mann, der zwischen den Myrten stand: Diese sind es, die der Ewige gesandt hat, damit sie das Land durchstreifen. 11 Daraufhin sagten sie zu dem Boten des EWIGEN, der zwischen den Myrten stand: Wir haben das Land durchstreift, und sieh, das ganze Land liegt ruhig da. 12 Daraufhin sagte der Bote des EWIGEN: EWIGER der Heerscharen, wann endlich wirst du dich erbarmen über Jeruschalajim und über die Städte von Jehuda, die du verflucht hast für diese siebzig Jahre? 13 Und der EWIGE antwortete dem Boten, der durch mich redet, gute Worte, tröstliche Worte. 14 Und der Bote, der durch mich redet, sprach zu mir: Rufe: So spricht der EWIGE der Heerscharen: Ich bin voller Eifer für Jeruschalajim und für Zion voll von grossem Eifer!
15 Aber ich bin voll grossen Zorns auf die sorglosen Nationen: Als ich nur wenig zornig war, haben sie dem Unheil nachgeholfen!16 Darum, so spricht der EWIGE: Voller Erbarmen kehre ich zurück nach Jeruschalajim. Dort wird mein Haus gebaut, Spruch des EWIGEN der Heerscharen, und über Jeruschalajim wird eine Schnur gespannt. 17
Rufe ausserdem: So spricht der EWIGE der Heerscharen: Meine Städte werden noch überfliessen von Gutem! Und der EWIGE wird Zion noch trösten und Jeruschalajim noch erwählen!